

"L'actitud d'IU recorda el pacte Hitler-Stalin"

Rafael Ribó té molts fronts oberts. La direcció estatal d'Izquierda Unida ha iniciat un procés de depuració interna que ha topat amb la veu contrària d'Iniciativa. Com a resposta, Anguita fomenta la dissidència interna a les files de Ribó.

La tempesta que viu aquests dies Izquierda Unida col·loca en una situació delicada Iniciativa per Catalunya. El seu líder, Rafael Ribó, es troba en una posició incòmoda. Ha d'administrar la discrepància sense poder provocar la ruptura. S'oposa clarament a la política de sancions impulsada per la direcció d'IU contra els diputats de Nueva Izquierda. Discrepa també de l'actitud hostil de Julio Anguita envers els socialistes, i sobretot del suport puntual al PP que se'n deriva. Les divergències entre IU i IC augmenten setmana darrere setmana però Ribó no vol parlar de trencament. Reconeix que l'estratègia que segueix Anguita, a més de perjudicar les esquerres, pot acabar perjudicant la mateixa Iniciativa per Catalunya, però sap que el preu de la ruptura podria ser molt més elevat. És moment de refermar principis.

—Iniciativa per Catalunya és una formació política sobirana. I això ho demostrarem practicant la sobirania. Des d'aquesta sobirania decidim que volem treballar amb formacions d'àmbit estatal amb un cert grau de corresponsabilització.

—Amb aquestes formacions d'àmbit estatal, hi col·laboren perquè se suposa que hi ha una coincidència. Però darrerament, amb IU no coincideixen en gaires coses.

—Busquem la que tenim més a prop en l'espectre polític.

—IU és la que tenen més a prop en aquests moments?

—Originalment, la idea era la mateixa, encara que ells ho van concretar en una coalició i nosaltres en una federació. Ells sumaven partits, i nosaltres vam fondre partits en una cosa superior. Però el missatge era el mateix: les esquerres del passat han fracassat,

hi ha noves energies socials que cal incorporar, volem construir l'esquerra del futur. Amb Izquierda Unida el que ha passat és que, especialment després del 3 de març de 1996, tenim estratègies que van divergint. Això s'ha vist en les votacions parlamentàries, però la divergència no està tant en les votacions, que seria una lectura superficial, com en l'estratègia de fons.

—Quins són els principals punts de divergència?

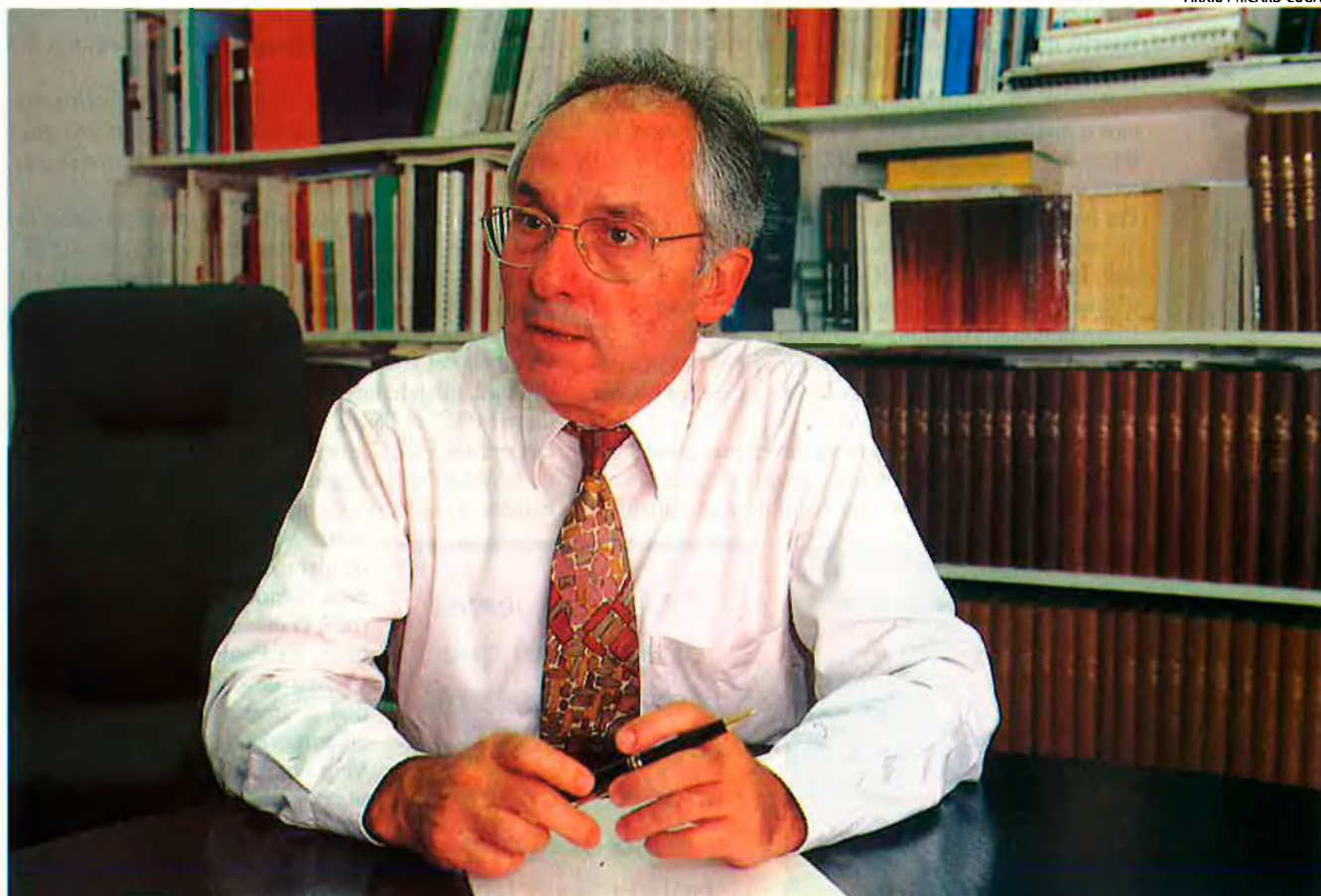
—Els mantenen la teoria de les dues ribes, la de l'enfrontament amb els socialistes, i nosaltres la de la unitat de les esquerres. Ells consideren que entre l'etapa PP i l'etapa PSOE no ha canviat res, i que per regenerar les esquerres cal destruir tot el que ha significat el PSOE. Nosaltres creiem que cal renovar el discurs d'esquerres, entrant a fons en els errors comesos durant el govern del PSOE, però també reconeixent els encerts. I nosaltres també hem de renovar discurs, amb l'objectiu que cadascú trobi la seva identitat.

—També discrepeu frontalment sobre el paper que ha de representar el partit comunista o els sindicats. Per Anguita, els sindicats són un enemic, i per contra no dubta a arribar a acords puntuals amb el PP

—El resultat d'aquesta estratègia ha fet que Izquierda Unida estigui visceralment enfrontada amb els

sindicats, especialment amb CCOO. En canvi, apareix com un aliat del PP, i internament, soluciona les discrepàncies amb sancions. Aquests tres elements doten IU d'un plantejament similar als partits comunistes més ortodoxos. La seva actitud recorda el pacte Hitler-Stalin. A vegades sembla que pensin que l'única cosa important són ells i que la resta se'ls en refot. Amb els sindicats hem de tenir voluntat de

"Izquierda Unida està enfrontada amb els sindicats, apareix com un aliat del PP, i internament, soluciona les discrepàncies amb sancions. Aquests elements doten IU d'un plantejament similar als partits comunistes més ortodoxos."

convergir. Hi ha moltes coses en què podem convergir, i ens donen lliçons en el terreny de les propostes o de la mobilització. En canvi, les mobilitzacions convocades per IU han estat absolutament minoritàries. En segon lloc, per mi, amb el PP, ni aigua. Especialment en tot allò que siguin votacions en solitari. En el marc d'un acord general de totes les forces polítiques, parlem-ne. Però en exclusiva, i més salvant-lo, mai. I tercer, per la via de les sancions per censurar debats polítics no anem enlloc. Les sancions només les utilitzaria per a casos de corrupció o per defensar el terrorisme. Tota la resta es pot debatre. A IU cada vegada pesa més l'ortodòxia del PCE.

—*El beneficiari principal d'aquesta estratègia de Julio Anguita és el PP?*

—Expulsar, fracturar, dividir, com passarà en el futur si continua aquesta espiral, a la llarga beneficia a qui li interessa que les esquerres s'afebleixin, que són les dretes.

—*Davant aquesta situació, quina solució es planteja IC?*

—Jo només en veig una. Debat, llibertat d'expressió i anàlisi a fons d'aquesta estratègia, que nosaltres considerem errònia.

—*Però es pot canviar l'estratègia actual d'IU sense canviar-ne les persones?*

—Mai, no m'he ficat mai en el canvi de persones d'una altra casa. Hi ha una persona, el màxim dirigent d'Izquierda Unida, que ha dit que si es canvia-

va una coma de l'estratègia se n'anava. Cal canviar l'estratègia.

—*I si no canvia l'estratègia, no preveu la possibilitat de ruptura?*

—És una pregunta en condicional, i les preguntes en condicional no les solc respondre.

—*Donada la proximitat entre Iniciativa i Nueva Izquierda de Diego López Garrido, s'ha plantejat d'adoptar un altre referent estatal?*

—No és veritat que Iniciativa estigui més a prop de Nueva Izquierda que d'Izquierda Unida. Dins IU també hi ha altres federacions, com la gallega, o la valenciana, o Madrid-regió, o sectors que estan barallats amb Julio Anguita. Dins IU ja hi ha molta gent que qüestiona aquesta estratègia. Voler assimilar Iniciativa com un apèndix de Nueva Izquierda és una idea anguitista. Jo puc coincidir amb NI, o amb els valencians, o amb Eberhard Gorske, que tot i declarar-se anguitista, està en contra de les sancions.

—*L'estratègia de l'actual direcció d'IU pot acabar perjudicant electoralment Iniciativa?*

—Tota estratègia de baralla interna perjudica. La dimensió d'aquest perjudici depèn de la seva perdurabilitat, però és evident que no ens ajuda.

—*A la crisi d'IU, s'hi suma la polèmica per la dissolució del PSUC, en què el PCE hi ha tingut un paper clau, esperonant els contraris a les seves tesis.*

—El PSUC va decidir per una majoria aclaparadora anar desapareixent, fonent-se, dins IC. Això es va

"A Izquierda Unida pesa cada vegada més l'ortodòxia del PCE."

decidir amb una normalitat absoluta, tot i la intervenció del PCE. La resta de l'espai comunista, representat principalment pel PCC, no ha obtingut mai representació política, i quan n'ha obtinguda és gràcies a aliances locals amb el PSC. El PCE estava interessat a ressuscitar el PSUC, però el PSUC ha reiterat per àmplia majoria la seva aposta per Iniciativa. Per part nostra no hi ha crisi de l'espai comunista. Hi ha una autodeterminació nostra en favor d'IC, perquè les arrels del PSUC formen part de la base d'Iniciativa. A les democràcies parlamentàries, la fórmula comunista com a partit ha fracassat.

—*Damunt d'aquesta crisi plana sempre el fantasma de la creació d'Izquierda Unida a Catalunya. Ha considerat aquesta possibilitat?*

—El passat 1 de Maig ja hi va haver pancartes d'IU a la manifestació de Barcelona. Jo no crec que la creació de sucursals sigui una fórmula que funcioni.

ARXIU / RICARD CUGAT

“A les esquerres catalanes el que ens fa falta és el convenciment que podem guanyar. Això és el que trobo més a faltar entre els dirigents polítics d'esquerres. Ens falta tenir voluntat de guanyar.”

“A les democràcies parlamentàries, la fórmula comunista com a partit ha fracassat.”

Però de més verdes en maduren. La creació d'IU a Catalunya, no seria perjudicial només per IC, seria perjudicial per tothom.

—*El que li retreuen a vostè, tant des d'IU com els crítics d'IC, és que defensa una política massa acostada als socialistes.*

—Això és fals. Jo el que dic és que hem de dialogar entre les esquerres. Hem de dialogar perquè el govern del PP no serà breu, com es pensava el PSOE i Felipe González, ni és igual la política del PP que la del PSOE, com deia IU i Anguita. És substancialment diferent. La prova és que Jordi Pujol s'hi troba cada vegada més còmode amb el pacte amb el PP. Davant d'això, què fem? Mirem què passa a Europa. Aquí anem al revés. Hi ha un PSOE que no es renova, com es renova el socialisme europeu, i una Izquierda Unida que està en un procés de cainisme pur. Aznar salta d'alegria. No cal que tingui pressa per

convocar eleccions mentre les esquerres es vagin destruint. Hem de fer una aproximació, cadascú des de la seva identitat.

—*En l'àmbit estatal és clar que aquesta aproximació és molt difícil. A Catalunya, no se sent una mica sol també quan defensa l'acostament entre les esquerres?*

—A Catalunya estem a punt de repetir tres errors del passat. Els primer error del passat va ser quan el PSC, per ordre del PSOE, va desmantellar l'Entesa dels Catalans. El millor regal que se li podia fer a CiU per regalar-li l'hegemonia. El segon error va ser quan ERC va regalar el govern de la Generalitat en solitari a Jordi Pujol, quan hi havia una possible alternativa formada pel PSC, el PSUC i ERC. El tercer, va ser el trencament del PSUC, que també va afavorir l'hegemonia de la dreta. No crec que es tornin a reproduir mecànicament aquests tres errors, però els hem de tenir presents.

Veig el PSC excessivament pendent del PSOE. Hi ha un Raimon Obiols que planeja seriosament el debat de les esquerres, però hi ha un Pasqual Maragall que no s'acaba de decidir, que no se sap mai si aterrarà o no aterrarà. Però anem parlant i poden sortir coses. Veig una ERC, amb la qual també parlem, tot i que menys que amb el PSC, que està massa obsessionada per no perdre l'espai que li disputen els escindits, amb un discurs que pot tornar a la falsa equidistància. Però també parlem. Avui parlo amb Carod Rovira amb una intensitat que no s'havia donat mai entre les dues formacions polítiques.

—*Tant el PSC com IC han posat com a exemple de la unitat de les esquerres el pacte entre el PSOE gallec i Equerda Unida de Galícia per a les eleccions autonòmiques. ERC considera que aquest no és el model, ja que el pacte exclou l'es-*

querra nacionalista del Bloque Nacionalista Galego.

—És lògic perquè ERC està associada amb el BNG. A Catalunya el que fa falta és el convenciment que podem guanyar. Això és el que trobo més a faltar entre els dirigents polítics d'esquerres. De base social i expectativa social, ja en tenim. Falta tenir voluntat de guanyar i creure que es pot guanyar.

—*I sobre el model gallec?*

—Ni el model gallec, ni el model francès, ni el model italià són importables a Catalunya. Se'n poden treure lliçons, però no es poden copiar. I menys si es tracta de fer una coalició pre-electoral. Si el BNG està en contra de l'acord perquè li fa comptència, no ens enfadarem amb ERC per aquest tema.

—*Quin ha de ser el discurs de país que han de dur endavant les esquerres?*

—El país té molt clar el camí. Si posem en paral·lel el document de CDC, el d'ERC i el d'Inicia-

ARXIU / RICARD CUGAT

“Ens oposarem a qualsevol sanció”

—La crisi oberta a Izquierda Unida, també afecta el País Valencià, on dos diputats d'EUPV, Manuel Alcaraz i Ricardo Peralta, davant les conseqüències que puguin tenir les sancions, es plantejen tramitar les seves propostes mitjançant d'IC. Iniciativa està oberta a aquesta possibilitat?

—En primer lloc haig de dir que no veig com els poden prohibir que presentin iniciatives parlamentàries. Les que necessitin la signatura del portaveu, els hi poden vetar, però les altres, ningú els pot impedir que vagin al registre a presentar-les. Nosaltres ja hem dit que ens oposarem a qualsevol tipus de sanció.

—Si en algun moment demanen a Joan Saura, portaveu adjunt del grup, la seva signatura, la donarà?

—Es evident que nosaltres estem disposats a fomentar la màxima activitat parlamentària de tots els diputats i diputades, i especialment d'aquells amb qui tenim contactes regulars.

—En les reunions periòdiques que mantenen IC, EUPV i EU de les Balears han tractat la crisi d'IU?

—No. Tot i que hi ha hagut converses informals sobre les sancions. Jo he parlat per telèfon amb Albert Taberner. **P. M.**

tiva, no hi ha gaires diferències. Són gairebé idèntics.

—I si posem en paral·lel el del PSC?

—El projecte de país no ha de ser ni de dretes ni d'esquerres. El projecte de país és tant de Prat de la Riba, com de Macià, com del Campalans com de Comorera. O busquem la unitat de tots els catalans entorn de l'autogovern, o difícilment avançarem. L'aportació que podem fer des de l'esquerra és recordar que aquest tema està per sobre de l'alternativa d'esquerres. És de tots. L'objectiu actual, pactat entre tots, hauria de ser poder avançar cap a un model de federalisme asimètric a nivell d'estat, i assolir algun tipus de presència de Catalunya en el marc de la UE.

—Si Maragall decideix finalment no presentar-se,

creu que l'alternativa d'esquerres té cap possibilitat d'esdevenir majoritària?

—Encara que hi optés, Maragall no tindria cap possibilitat si darrere no hi ha un projecte que il·lusioni, que impulsi un autèntic tomb progressista del país. No hem de caure en el parany dels noms. Jospin era el pitjor nom que tenia el partit socialista francès. El van deixar presentar-se perquè ningú volia estavellar-se contra Chirac. Maragall és un gran cartell electoral, però sense un projecte plural que il·lusioni, no té gaires possibilitats. La prova és que en les últimes eleccions municipals ha anat baixant.

“O busquem la unitat de tots els catalans entorn de l'autogovern, o difícilment avançarem.”

Pere Martí

Rutes valencianes

J. Soler Carnicer

Compendi d'itineraris que permetrà al lector viatjar pel nostre país, i li facilitarà uns coneixements bàsics per tal que pugui endinsar-se en el millor enteniment d'aquestes terres.

Editorial 3i4

“Papers Bàsics 3i4”, 14, 17 i 20

Llengua estàndard i variació lingüística

Gabriel Bibiloni

Aquest text està adreçat a un públic ampli i ajuda a aclarir l'entrellat del fenomen de la diversitat interna de les llengües i els processos històrics pels quals s'arriba a configurar aquesta diversitat

Editorial 3i4

“Contextos”, 3

A colp de pedal

Enric Roncero

Els trenta-un millors itineraris del País Valencià s'apleguen en aquesta guia d'excursions amb bicicleta, però també volen ser una proposta d'interpretació dels paisatges recorreguts en cada ruta.

Editorial 3i4

“Papers Bàsics”, 25